

Ярмолинецька централізована бібліотечна система
Міська бібліотека

Моя маленька батьківщина

**Інформаційно-довідкове видання
(від А до Я)**

Ст. Ярмолинці, 2015 р.

ББК 92 (4 УКР-ХМЕ)

М 78

Моя маленька батьківщина : інформаційно-довідкове видання/ Ярмолинецька ЦБС, міська бібліотека; упоряд. Гуменюк К.П. – ст. Ярмолинці, 2015 . – 20 с.: фото.

В інформаційно-довідковому виданні «Моя маленька батьківщина» подано МАТЕРІАЛИ про станцію Ярмолинці, його місцевість та краєвиди.

Видання розраховане на масових користувачів.

Упорядник: Гуменюк К.П.

Комп'ютерний набір: Гуменюк К.П.

Відповідальна за випуск: Гриб М. А.,
директор Ярмолинецької ЦБС

Міста, як і люди, мають своє неповторне обличчя, свій характер, своє життя. А кожна окремо взята вулиця, або район являється складовою величиною механізму, який живе, функціонує, розвивається, являється для сотні людей маленькою батьківщиною, де вони народилися, зростали, трудилися для збагачення рідного краю, його процвітання.

На карті Хмельниччини станція Ярмолинці не позначена як окремий населений пункт, але для майже півтора тисячного населення мікрорайону саме ця земля стала тим місцем, до якого линеш душею, повертаєшся з найдальших далей, де знаходиш спокій і відраду.

Днем народження мікрорайону слід рахувати день 12 листопада 1914 року, коли було відкрито залізничне сполучення між Проскуровом і Кам'янцем – Подільським.

На кінець ХІХ століття транспортне сполучення південно-західних територій було у вкрай незадовільному стані. Для здійснення торгових стосунків, економічного розвитку району, недалеко розташування кордону з Австро-Угорщиною змусило царський уряд звернути увагу на вирішення питань про транспортне сполучення віддалених районів. Проектна документація була готова до 1899 року і на початок ХХ століття царський уряд виділив кошти для будівництва залізничного сполучення між Проскуровом і Кам'янцем – Подільським.

Під будівництво залізничного шляху потрібно було виділити 226,50 десятин землі, причому 23 десятини належали графу Ксаверію Олександровичу Орловському. Губернатор Подільського краю звернувся до землевласників з проханням передати землі під будівництво безкоштовно, або продти її по мінімальній ціні. Граф Орловський під будівництво передає землі безкоштовно. Станція Ярмолинці (початкова назва - Єрмолинці) мала стати великим залізничним вузлом.

Розпочалася важка кропітка робота. Сотні возів підвозило землю, тисячі землекопів насипали земляні вали, на які вкладалися шпали та рейки. Зранку і до вечора вздовж залізничного полотна люди снували як мурахи, прокладаючи залізницю. Будівництво всього сполучення між губернським центром і Кам'янцем – Подільським тривало майже 14 років. Разом з прокладанням залізниці будувалися, так звані, пости наглядачів, які мали охороняти залізничне полотно. Будувалися такі пости таким чином, щоб охоронець посту бачив вежу іншого охоронця.

Будинок охоронця зберігся до сьогоднішніх днів:

Будувалася водонапірна башта, яка повинна була забезпечувати водою всі товарно-пасажирські ешелони, що проходили цією залізницею.

І ось холодного листопадового дня 1914 року, по щойно збудованій залізниці пішов перший поїзд. Поїзди формувалися так, що кілька вагонів (в основному II і III класу) були пасажирськими, а кілька вагонів слугували для перевезення вантажу. В залежності від класу вагона квитки коштували від 2 карбованців 20 копійок до 4 карбованців 45 копійок. Поїзди курсували через день і відстань між Проскуровом і Кам'янцем – Подільським долали за 9 годин 30 хвилин.

На новоствореному залізничному вузлі у тому ж 1914 році стає до ладу залізничний вокзал. А залізничники, стрілочники, які працюють на обслуговуванні Ярмолинецького залізничного вузла селять вздовж полотна і згодом утворюють залізничне поселення.

Будинок, де селилася адміністрація залізничної станції. Дата будівництва – 1913 рік. Оснащення залізничної станції було дуже примітивним. Для регулювання руху поїздів застосовувалися телеграфні апарати. Стрілки на коліях переводилися вручну. Освітлення було часовим...

Весело дзенькнув залізничний дзвін, сповістивши про прибуття поїзда. Пасажири статечно вмощуються на свої місця. Продзвенів другий дзвін – поїзд відправляється на південь.

Другим етапом будівництва на станції Ярмолинці стала окрема залізнична лінія, яка повинна була пролягти від станції Ярмолинці аж до кордону з Австро-Угорщиною. Тепер це лінія Ярмолинці-Гусятин, через Городок, Лісоводи, Закупне.

Для покращення сполучення між заходом і сходом Поділля у травні 1916 року у волость надійшов циркуляр, за яким правління Подільської залізниці негайно приступало до Будівництва залізничної колії у напрямку на Бар. В межах Проскурівського та Новоушицького повітів мала будуватися лінія Ярмолинці – Явтушків.

З початком першої світової війни ешелони стали курсувати в сторону Румунського фронту та на захід до Збруча. Таким чином ніякої мови про дальшу розбудову залізниці не велось. Ще більше

стало роботи, коли австрійські війська прорвали російський фронт і перекрили залізничний шлях на Кам'янець – Подільський та Гусятин. На території станції розташувалися військові штаби, розквартирувалися різні роди військ. Тривожні гудки, свистки стрілочників, метушня, військові команди не вщухли ні вдень, ні вночі.

Період революційних подій та громадянської війни мало чим відрізнявся від періоду першої світової війни. Станція працює на повну силу. Хронологія тих часів свідчить про перехід залізничних сполучень з рук в руки:

- Лютий 1918 року – Ярмолинці захопили айстро-німецькі інтервенти;
- Листопад 1918 року – в Ярмолинці вступили війська Директорії;
- Квітень 1919 року – Ярмолинці звільняють війська Червоної Армії;
- Червень 1919 року – війська Симона Петлюри прорвали фронт на дільниці Гусятин – Волочиськ і знову заволоділи Ярмолинцями. На станції Ярмолинці на запасній колії стояв ешелон, в якому розміщувалися оперативні підрозділи військ Петлюри.
- Листопад 1920 року – загін червоного козацтва під керівництвом Віталія Примакова повністю звільнив територію містечка і влада селян та робітників остаточно перемогла.

За цими скупими датами стоять тисячі людських імен та подвигів. Було перевезено безліч більшовицьких, білогвардійських, петлюрівських ешелонів та вантажів. На станції діяв пункт по заготівлі сіна для кавалерійських з'єднань.

Незважаючи на страшний період голоду і репресій 30-40 роки були для мікрорайону роками розцвіту. Поштовхом для цього стало рішення про створення на землях Нового Села військового містечка. Розгул нацизму в Європі спонукав уряд Радянського Союзу до прийняття ряду мір щодо зміцнення обороноздатності країни. З метою зміцнення західного кордону командування Київського військового округу на початку 30

років запланувало розмістити на території станції Ярмолинці військове з'єднання.

Наказом командувача Київського військового округу від 18 травня 1935 року розпочалося будівництво секретної, на той час, зони. Для виконання наказу по підведенню техніки та будівельних матеріалів від залізничного полотна прокладається окрема вузькоколія на територію майбутньої військової частини. Будується приміщення електростанції для потреб військових. Приміщення електростанції, де в 1936 році розташовувалася чехословацька пересувна електростанція.

Влітку 1935 року з'являються перші військовослужбовці строкової служби. А згодом армійське з'єднання, що входило до складу 12 армії, якою командував генерал Іван Тюленів. Сюди навідувалися знатні воєначальники Червоної Армії Семен Тимошенко, Микола Ватутін, Семен Будьонний, Семен Штеменко. З'являються казарми для військовослужбовців строкової служби.

Одна з трьох казарм, побудованих в 1936 році.

На початок 1940 року на території військового містечка розквартировується головна ударна сила 8 механізованого корпусу – танкова дивізія та артилерійський полк. Будуються будинки для сімей офіцерського складу. Першим був збудований так званий ДОС № 2 – двоповерховий будинок на чотири під'їзди. В роки Великої Вітчизняної війни під час бомбардування залізничної станції було зруйновано дах будинку, і лише після війни перекриття було повністю замінене і добудовано ще два поверхи.

Довоєнний будинок після добудови.

1936 рік став роком заснування збирального пункту хліба «Заготзерно». Тотальна колективізація та повальне розкуркулення на території району змусило керівництво до створення пункту, де можна було б тимчасово зберігати зерно, яке звозилося кінними обозами зі всього району на територію залізничної станції для подальшого відправлення вагонами по плану хлібозаготівель.

Перші два склади були побудовані у 1932 році. Матеріалом для будівництва стали дерев'яні обаполи, які звозилися на територію станції з навколишніх сіл. Розбиралися стодоли так званих «куркулів» та «підкуркульників», а сухий вистояний ліс пригодився для будівництва складів. Один такий склад міг вмістити 2,5 тисячі тонн зерна. На території пункту «Заготзерно» запрацювала крупорушка, яка за рік переробляла 380 цн. Зерна.

Запрацювала власна електростанція, яка задовольняла потреби пункту в електроенергії.

В роки Великої вітчизняної війни склади пункту «Заготзерно» були частково зруйновані. А єдиний склад, який вцілів і виконував свою функцію майже до 90-х років ви користувався німцями для зберігання награбованого у наших селян збіжжя, боєприпасів, зерно до відправки в Німеччину.

Після війни збиральний пункт зерна вступив у фазу розвитку. Близьке розташування до залізничної станції дозволяло швидко відвозити зібраний хліб у засіки держави.

В 1960 році був пущений в дію кукурузно-калібровий завод продуктивністю в 750 тис. тонн річної продукції – каліброваного насіння кукурудзи. Калібрована кукурудза відправлялася не тільки до прибалтійських держав і Казахстану, а й до Болгарії, НДР, Румунії, Угорщини, Чехословаччини.

В 1964 році був зданий в експлуатацію 2-х поверховий дім, в якому поселилися працівники хлібоприймального підприємства. На початок 90-х р. місткість підприємства становила близько 56.тис.тонн.

2004 рік став переломним в розвитку підприємства. Саме в цей час підприємство отримало 1 млн. 700 тис. грн.. інвестицій, які були спрямовані на реконструкцію приміщень і виробництва. Було оновлено поточну лінію, яка об'єднувала сушарки ДСП-50 та ДСП-32 це давало змогу за добу прийняти, висушити і відправити на склад зерна кукурудзи – 800 тонн, а пшениці – 1200 тонн.

В 1936 році з початком масштабного будівництва військового містечка виникає необхідність будівництва нової школи, стіни які поповнилися б дітьми військовослужбовців.

Школа будувалася на місці розташування православної церкви. Високо на горбку стояла красуня церква. Як розповідають старожили церква відзначалася надзвичайною красою, мала кілька бань і видно їх було далеко по всій околиці. Як наслідком проведення так званої «культурної революції», поширення атеїзму було прийнято рішення розібрати церкву, а всі будівельні матеріали використати на спорудження нової школи. Так, через кілька років простора, двоповерхова, з великими вікнами школа почала скликати на свій поріг дітлахів з Нового Села, Ясенівки, Томашівки, дітей залізничників та військовослужбовців.

Приміщення школи, збудоване в 1936 році на території мікрорайону ст. Ярмолинці.

В роки Великої Вітчизняної Вітчизняної війни приміщення школи було частково зруйноване. Після війни школу відбудували і знову задзвеніли навколо неї веселі дитячі голоси, заклично лунав шкільний дзвінок. Починаючи з вересня 1948 року школа почала своїм учням середню освіту. В 1961 році на території школи було збудоване нове приміщення, де розмістилися бібліотека, спортивний зал та численні класні кімнати. Це було пов'язане з тим, що школа не могла вмістити всієї кількості дітей. Незабутніми директорами школи були Олександр Климович Воротняк, Олексій Петрович Атаманець, Володимир Іванович Лопатюк...

1960-1970 роки були роками розквіту місцевої школи, адже школа за чисельністю посідала друге місце в районі. Нарахувалося 33 класи-комплекти, 11 з них з російською мовою навчання. Загальна кількість дітей перевищувала 500 осіб. Постала необхідність двозмінного навчання, яке проіснувало до 1992 року. Було збудовано їдальню, майстерню, тир, два житлових будинки для вчителів. Але назривала гостра необхідність нового приміщення, яке відповідало б по кількості всім учням, педколективу та новим стандартам. В кінці 80-років було створено проект, що в майбутньому мав перетворитися у прекрасний навчальний комплекс: басейн, два спортивних зали, їдальня на 350 місць, актовий зал на 600 місць, світлі класи з сучасним обладнанням. До будівництва були залучені підшефні підприємства, які в той час працювали на станції Ярмолинці: завод «Кристал», деревообробний завод, хлібоприймальне підприємство, військова частина. Адже школа будувалася для власних дітей.

90 роки пострадянської депресії лягли тягарем на будівельників – будівництво було заморожене. Дітям мікрорайону та навколишніх сіл далі приходиться чекати покращення умов навчання у рідній школі.

В 2000 році, після банкрутства заводу «Кристал» школа отримала в користування його приміщення, де розташовувалася адміністрація заводу. У триповерховому будинку оселилися найменші школярі – діти 1-4 класів, весь третій поверх замай актовий зал.

1936 рік вважається роком створення дитячого садочка «Дзвіночок», який також зв'язаний з розташуванням на території мікрорайону військової частини. Дружини військового Вороніна Світлана Сергіївна створила дві групи для дітей військовослужбовців не вистачало, тому більшість сімей розквартирувалися в будинках ново сільських селян. Селяни не дуже охоче віддавали дітей у садочок, основою молодшої та старшої груп були діти військовослужбовців. Приміщення першого садочка не збереглося. Приміщення сучасного дитсадка було побудоване для сімей військовослужбовців і пристосоване під дитсадок.

Наближення війни відчувалося всюди. На родючих землях Кадиївки, двох Ярмолинецьких колгоспів і Шарівки терміново будуються аеродроми із злітно-посадочними смугами, склади для зберігання боєприпасів та бронетехніки.

22 червня 1941 року з'єднання піднімається по тривозі. Танки, тягачі та інша військова техніка загромадили шосе на Городок та територію навколо залізничної станції. Сім'ї офіцерів почали терміново евакуюватися у глиб країни. Особливо відчутного бомбардування зазнала станція 6 липня 1941 року, коли фашисти нанесли свій смертельний удар саме на скупчення пасажирських та вантажних поїздів та пересувному евакошпиталю, що знаходився на той час на території залізниці. Загинули десятки червоноармійців і офіцерів, були загиблі і серед мирного населення. А з 8 липня 1941 року почалися чорні дні окупації.

Окупацію на території мікрорайону можна описати тими ж словами як і будь-яку територію багатостраждальної України : страх, знущання, розстріли. Територія військової частини стала Голгофою для тисячі безневинно закатованих та розстріляних військовополонених та євреїв. В другій половині жовтня 1942 року на територію військової частини було зігнано євреїв з Ярмолинецького, Городоцького та Михайлівського районів. Напівроздягнених, голодних та змучених людей закрили в триповерхову казарму і три дні утримували без їжі і води.

Казарма, де утримувалися євреї та військовополонені.

А тим часом група шуцманів, підмінюючи один одного, копали яму, яка мала стати могилою для нещасних : 35 метрів у довжину, 7 метрів в ширину і 3 метри – в глибину. Коли яма була готова, поліцаї спробували вигнати приречених надвір, але смертники почали чіплятися за одяг шуцманів. Одного з них

вдалося зтягнути всередину, вирвати з його рук зброю, а самого роздерти на шматки. Ні викликаний на підмогу бронетранспортер, ні підпал самої казарми з людьми не могли зломити опір приречених. Тоді фашисти звабили мучеників бочкою води, яку пообіцяли дати спраглим дітям. Групу з перших 50 євреїв повели не до бочки з водою, а до свіжо викопаної ями.

Їх підводили до ями, наказували роздягатися догола і спускатися вниз. Тут зайшли 8 тисяч чоловіків і жінок з дітьми на руках, вони лягали обличчям донизу і чекали смерті. Потім заходила наступна група...

20 червня 1944 року, після звільнення району від фашистських загарбників була створена спеціальна комісія, яку очолив голова райвиконкому П.К.Тимошенко до складу комісії також входили районний прокурор, священник, два лікаря і колгоспниця. Комісія провела розкопки могили і ужахнулася: вона визнала, що окупанти знищили на території військового містечка близько 20 тисяч мирних жителів і військовополонених. Експерти, оглянувши трупи, з'ясували, що далеко не всіх убивали в потилицю, а косили з кулемета чи автомата. У багатьох були відсутні передні зуби, великі отвори при виході куль – безперечно розривних. 9 травня 1992 року на території, де покояться тіла безневинно знищених було відкрито меморіальний комплекс жертвам війни.

Височіють паралельно дві могили. На одній з них розташовано пам'ятники у вигляді дерева, з обрубаним гіллям – тут покояться рештки євреїв, розстріляних в той страшний жовтень 1942 року.

На другій могилі – православний хрест, в честь загиблих військовополонених та мирних жителів християнської віри.

Визволення станції Ярмолинці тривало три доби. Зубами чіплялися фашисти за кожен метр землі. Про страшні ті бої та безіменних героїв свідчать пам'ятники загиблим воїнам. Розташовані на невеличкій за площею, але такій важливій стратегічній території.

Пам'ятник, розташований на території військового містечка, на місці розстрілу офіцерського складу військовополонених у жовтні 1942 року.

На залізничному переїзді знаходиться могила невідомого солдата.

В 1988 році, як філіал від районного будинку побуту запрацював будинок побуту і мікрорайоні. Швейний цех, пральний

комбінат, перукарня з жіночим і чоловічими залами, пункт хімічної чистки одягу були до послуг мешканців.

В 1988 році було здано в експлуатацію автомобільний міст через залізничне полотно, який став прямим шляхом з Ярмолинець на Городок. Пішло в небуття нудне простоювання рейсового автобуса на залізнодорожному переїзді.

Розпад Радянського Союзу та перехід економіки на ринкові відносини зумовили створення нових об'єктів соціального спрямування : з'явилися ряд нових торговельних точок, які повністю забезпечують потреби мікрорайону в товарах щоденного вжитку та продуктах харчування.

Враховуючи практику виведення промислових виробничих об'єктів за межі райцентру, станція Ярмолинці на початок 80-х років перетворюється в промисловий центр району. Тут зосереджуються основні підприємства – два цехи від Хмельницького об'єднання «Кристал», верстатобудівний завод від однойменного Городоцького заводу, завод по переробці сільгосппродукції «перевалка», розпочинається будівництво заводу залізобетонних конструкцій. Завод мав характер режимного заводу і виготовляв складові деталі Міністерства оборони. Запрацював завод в січні 1981 року. В 1986 році почав роботу новий корпус, який складався з механічного та інструментального корпусів. Але уже на початку 90-х років завод було оголошено банкрутом, декілька років працювала ліквідаційна комісія. Повністю припинилося виробництво, частину цінних станків з програмним управлінням було продано за рахунок боргів. Завод припинив своє існування.

Але не зважаючи на усі негаразди люди станції Ярмолинці живуть, працюють та дуже люблять свою маленьку батьківщину.

А

А – 1877 – військова частина Міністерства Оборони України, призначена для зберігання та утилізації військової автомобільної та бронетанкової техніки.

Б

Бібліотека – створена в жовтні 1997 р. та покликана обслуговувати користувачів мікрорайону станції Ярмолинці. В грудні 1997 року широко відкрила двері для відвідувачів міська бібліотека №1. Перший бібліотекар – Марусій О.О.

Початковий фонд бібліотеки нараховував всього 2675 екземплярів.

Незадовільне книгопостачання не дає повністю задовольнити запити читачів, але бібліотека стала центром інформування населення з найактуальніших проблема сьогодення.

З грудня 1999 року бібліотеку очолює Гуменюк К.П. при бібліотеці постійно діє клуб за інтересами дітей 1-4 класів «Козачата», який знайомить своїх маленьких відвідувачів з історією рідного краю, його традиціями та звичаями.

Будинок, де селилася адміністрація залізничної станції. Дата будівництва – 1913 рік. Оснащення залізничної станції було дуже примітивним. Для регулювання руху поїздів застосовувалися телеграфні апарати. Стрілки на коліях переводилися вручну. Освітлення було часовим...

Д

Дитячий садочок «Дзвіночок» - 1936 рік вважається роком створення дитячого садочка «Дзвіночок», який також зв'язаний з розташуванням на території мікрорайону військової частини. Дружини військового Вороніна Світлана Сергіївна створила дві групи для дітей військовослужбовців не вистачало, тому більшість сімей розквартирувалися в будинках ново сільських селян. Селяни не дуже охоче віддавали дітей у садочок, основою молодшої та старшої груп були діти військовослужбовців. Приміщення першого садочка не збереглося. Приміщення сучасного дитсадка було побудоване для сімей військовослужбовців і пристосоване під дитсадок.

Дитячий майданчик – відкритий в жовтні 2014 року за сприянням громадської організації «за конкретні справи» та за сприянням народного депутата України Олександра Герєги.

З

Залізниця – введена в дію 12 листопада 1914 року і являється залізничним сполученням між Хмельницьким і Кам'янець – Подільським.

К

Казарма, де утримувалися євреї та військовополонені.

М

Магазини

Вишенька – магазин продуктів продовольчої групи, відкритий у 2003 році..
Приватний підприємець – Білий І.Д.

Ведмежа барлога – кафе-бар, відкритий у 2014 році, приватним підприємцем Миклян С.Е.. кафе пропонує відвідувачам страви української та вірменської кухні.

Господарчі товари – магазин господарчих та будівельних матеріалів. Створено в 2007 році приватним підприємцем Пальним О.

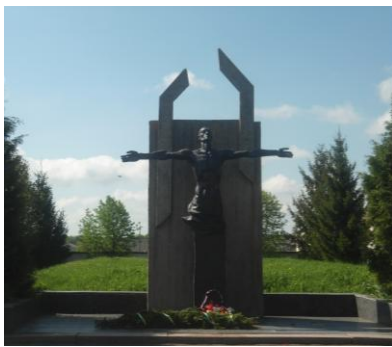
Міраж - магазин продтоварів, який був відкритий у 1977 році, зараз його орендує приватний підприємець Мельничук В.

Руслан – магазин продовольчої групи, створений в 1996 році приватним підприємцем Хоптяр Р.

П

Пам'ятні знаки на могилах. Височіють паралельно дві могили. На одній з них розташовано пам'ятники у вигляді дерева, з обрубаним гіллям – тут покоються рештки євреїв, розстріляних в той страшний жовтень 1942 року.

На другій могилі – православний хрест, в честь загиблих військовополонених та мирних жителів християнської віри.

Пам'ятник на місці розстрілу офіцерського складу військовополонених у жовтні 1942 року, розташований на території військового містечка. 9 травня 1992 року на території, де покоються тіла безневинно знищених було відкрито меморіальний комплекс жертвам війни.

Пам'ятний знак Могила невідомого солдата, яка знаходиться на залізничному переїзді.

Підприємство «Вікторія» – громадське об'єднання. У липні 2001 року за ініціативи мешканців мікрорайону було створено громадське об'єднання «Вікторія», покликане здійснювати комунальне обслуговування семи багатоповерхівок так званого військового містечка. Першим керівником місцевих комунальників став військовий пенсіонер І.О.Єсип. Починати приходилося з нуля. Сьогодні база громадського об'єднання нараховує циркулярку, шліфувальний деревообробний станки та ін.. У 2002 році ГО «Вікторія» взяли в оренду очисні споруди. Ремонтуються дороги, дитячі майданчики, житлові будинки, вивозиться сміття, двірники підмітають двори – та це ще не весь перелік роботи ГО «Вікторія».

Підприємство «Грейн» - товариство з обмеженою відповідальністю. Створене у грудні 2014 року на базі заводу залізобетонних конструкцій. Підприємство спеціалізується на закупівлі, очищенні, сушінні та зберіганні зерна. Директор Макух І.

Підприємство «Мега - Тех» - товариство з обмеженою відповідальністю. Засноване у 2007 році на базі цехів колишнього виробничого об'єднання «Кристал». Товариство спеціалізується на проектуванні і виготовленні забійних ліній первинної обробки великої рогатої худоби, свиней, овець, кролів, тощо та обладнання для ковбасних цехів. Директор Гончаров П.

Станція «Ярмолинці» - залізничний вузол, створений в 1914 році та увійшов до складу Південно – Західної залізниці. На станції діє пункт технічного огляду локомотивів від депо Гречани, де прописано

три маневрово-вивізні тепловози, які обслуговують станції від Гречан до Кам'янця – Подільського і Гусятин. Станція Ярмолинці є однією з найбільших на лініях Шепетівка – Кам'янець –Подільський – Ярмолинці – Гусятин.

Ц

Церква Українська Православна Московського Патріархату Покрови святої Богородиці В січні 2001 року мешканці мікрорайону Різдво Христове зустрічали в церкві, яка відкрилася в приміщенні, що належало військовій частині. Всю основну роботу по відкриттю церкви Покрови святої Богородиці московського патріархату взяв на себе перший її ерей – отець Віктор (Шинкарук Віктор Петрович).

З 2008 року церква була в стані розбудови, а в 2009 році на ній засяяв купол, задзвонили дзвони. Церква радо відкриває для всіх православних прихожан.

Використані джерела

1. Історія міської бібліотеки . - 2011- .-14с. : фото.
2. Слободянюк П.Я. Місцеве самоврядування Хмельниччини: нариси історії місцевих громад Ярмолинецького району/ П.Я.Слободянюк, Ю.А.Хоптяр; Хмельницька облрада; Хмельницька облдержадміністрація – Хмельницький: Поділля, 2004. – 507с. : фото.

Предметний покажчик

<i>Вступ</i>	3
<i>А</i>	
<i>А – 1877</i>	10
<i>Б</i>	
<i>Бібліотека</i>	10
<i>Будинок залізничної станції</i>	10
<i>Д</i>	
<i>Дитячий садок</i>	13
<i>Дитячий майданчик</i>	13
<i>З</i>	
<i>Залізниця</i>	13
<i>К</i>	
<i>Казарма</i>	13
<i>М</i>	
<i>Магазини</i>	14
<i>П</i>	
<i>Пам'ятні знаки</i>	15
<i>Підприємства</i>	16
<i>С</i>	
<i>Станція «Ярмолинці»</i>	16
<i>Ц</i>	
<i>Церква</i>	17

Моя маленька батьківщина

Відповідальна за випуск:

Гриб М.А.

Редагування:

Слободян О.Л.

Комп'юрне опрацювання:

Слободян О.Л.

Підписано до друку 2015р. Формат 21x14,7

Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman

Друк різнографією. Наклад 20 примірників.

Віддруковано з готового оригінал – макета Ярмолинецька ЦРБ
Смт. Ярмолинці, площа 600-річчя Ярмолинець, 1а